

modede medlemsstat er den medlemsstat, der skal gennemføre en europæisk arrestordre.

Udkastet til rammeafgørelse fastlægger, i hvilke tilfælde medlemsstaterne vil være forpligtede til at udlevere en lovovertræder til en anden medlemsstat, og udkastet fastlægger herudover, i hvilke tilfælde medlemsstaterne skal eller kan afslå udlevering af en lovovertræder.

Forslaget til rammeafgørelse er opdelt i følgende fire kapitler:

Kapitel 1 (artikel 1 – 9): Almindelige principper, herunder anvendelsesområde.

Kapitel 2 (artikel 10 – 20): Overgivelsesprocedure

Kapitel 3 (artikel 21 – 23): Virkninger af overgivelsen

Kapitel 4 (artikel 24 – 28): Afsluttende bestemmelser

Det bemærkes i den forbindelse, at den endelige sproglige udformning af udkastet og den endelige nummerering af de enkelte bestemmelser i udkastet afventer en nærmere juridisk-sproglig gennemgang forud for vedtagelsen af rammeafgørelsen.

Udover de enkelte artikler indeholder præambelen til rammeafgørelsen en række betragtninger, som har betydning for fortolkningen og anvendelsen af rammeafgørelsen. Præambelbetragtningerne tager bl.a. sigte på at sikre overholdelsen af grundlæggende retsprincipper i forbindelse med udlevering af lovovertrædere.

Efter præambelbetragtning nr. 12 kan intet i rammeafgørelsen fortolkes som et forbud mod at nægte at udlevere en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, hvis der er objektive grunde til at formode, at den europæiske arrestordre er udstedt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af vedkommendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde. Endvidere anføres det, at rammeafgørelsen ikke er til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige bestemmelser om ret til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.

I præambelbetragtning 12a anføres det endvidere, at personer ikke bør overføres, udsendes eller udleveres til en stat, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling.

Efter artikel 1 forpligter medlemsstaterne sig til på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med reglerne i rammeafgørelsen at gennemføre en europæisk arrestordre, der er udstedt

med henblik på strafforfølgning eller straffuldbyrdelse.

Som nævnt ovenfor er det hensigten med forslaget at gennemføre princippet om gensidig anerkendelse inden for udleveringsområdet med henblik på at smidiggøre og effektivisere udleveringsprocedurerne mellem medlemsstaterne.

Det fremgår imidlertid udtrykkeligt af artikel 1, stk. 3, at rammeafgørelsen ikke indebærer nogen ændring af medlemsstaternes pligt til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, der er fastlagt i artikel 6 i TEU.

Artikel 2 i forslaget til rammeafgørelse fastlægger anvendelsesområdet for den europæiske arrestordre. Arrestordren kan udstedes med henblik på:

- Fuldbyrdelse af en endelig dom i en straffesag eller en udeblivelsesdom, der medfører frihedsberøvelse, eller en sikkerhedsforanstaltning af mindst fire måneders varighed i det land, der har udstedt arrestordren (straffuldbyrdelse)
- Fuldbyrdelse af andre eksigible retsafgørelser i straffesager, der medfører frihedsberøvelse og vedrører en lovovertrædelse, der straffes med frihedsberøvelse eller en sikkerhedsforanstaltning af mindst tolv måneders varighed i det land, der har udstedt arrestordren (strafforfølgning).

Den europæiske arrestordre kan således udstedes både med henblik på fuldbyrdelse af en dom og med henblik på strafforfølgning, på samme måde som udlevering i dag kan ske med henblik på strafforfølgning og straffuldbyrdelse.

Efter 1957-konventionen, som suppleret ved 1996-konventionen, gælder der både for så vidt angår udlevering til strafforfølgning og udlevering til straffuldbyrdelse et strafferammekrav på et år i den begærende medlemsstat. Herudover er der et krav om, at udlevering til straffuldbyrdelse kun kan ske, hvis der er idømt en frihedsstraf på mindst fire måneders varighed. Forslaget til rammeafgørelse indebærer, at det for så vidt angår straffuldbyrdelse alene er den idømte straf, der har betydning for, om der kan udstedes en europæisk arrestordre.

Herudover sondres der for så vidt angår anvendelsesområdet for den europæiske arrestordre mellem forbrydelser på en såkaldt positiv-liste og alle andre forbrydelser.

Positiv-listen omfatter en lang række forbrydelser, herunder bl.a. terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, ulovlig handel med narkotika, ulovlig handel med våben, bestikkelse, svig, hvidvaskning, falskmøntneri, deltagelse i en kriminel organisation, miljøkriminalitet, manddrab,